

TESTAMENT

Pavel Sekerák

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Pavel</u> Sekerák	<u>Greenie</u> knižnica	<u>CC-BY-NC-</u> <u>ND</u>	<u>Prvé (2021)</u>	<u>Pavel</u> Sekerák

O knihe

Vo svete budúcnosti sa mladý pracovník firmy zaoberajúcej sa recykláciou vracia domov z práce. V metre však zažije neobyčajné „stretnutie“, vďaka ktorému sa ocitne v krajine čarodejníkov a zvierat s výnimočnými schopnosťami. Stane sa súčasťou malej skupinky snažiacej sa zastaviť útlak samozvanej panovníčky. Po prebudení sa zdá, že to všetko bol iba sen. Ale je tomu skutočne tak?

Greenie knižnica

TESTAMENT

PAVEL SEKERÁK

Obsah

TESTAMENT.....	1
O knihe.....	2
Geopolis.....	5
Modrý dom.....	8
Starec.....	12
Biely vlk.....	17
Cesta do Wertonu.....	25
Odhalenie.....	29
Posol.....	34
Cesta do Ramsetu.....	40
Zatmenie.....	47
Úsvit.....	55

Geopolis

Množte sa a naplňte Zem, písalo sa v jednej starej knihe. Po tisícročiach vývoja a expanzie, po nespočetných vojnách a genocídach, po obdobiach bezhlavého ničenia, dospel svet do štádia keď už nebolo čo chrániť. Ako pribúdalo ľudí, ubúdalo prírody. Lesy a trávnaté pláne úplne zmizli, jediná známu zeleň tvorili rozsiahle plantáže a polia zabezpečujúce potravu pre obyvateľov planéty. Zmizli aj voľne žijúce zvieratá. Nahradili ich regulované liahne a farmy, v ktorých zvieratá prežili celý svoj život. Od narodenia až po bitúnok. Všetko v jednom. Podobne to bolo aj s oceánmi. V mŕtvych vodách znečistených miliónmi ton odpadu zahynulo všetko živé. Ryby a iné vodné živočíchy, určené hlavne na konzumáciu, boli chované v obrovských umelých nádržiach na pevnine. Ľudstvo zabralo každý dostupný kúsok pôdy. Kam len oko dovidelo rozprestierali sa budovy všetkých možných tvarov a veľkostí. Obytné štvrte, fabriky, elektrárne... Hranice medzi jednotlivými štátmi zanikli, rovnako tak zanikla i rôznorodosť kultúr. Celý svet sa zjednotil a vznikol Geopolis. Svet, ktorý sa stal mestom. Bezútesné miesto zahalené do šedivého smogu. Betónové globálne mravenisko plné sklonených hláv nekonkrétnych bytostí presúvajúcich sa z miesta na miesto. Čím sme sa to stali? Nad tým premýšľam zakaždým, keď sa vraciam z práce.

Je to už dlho, čo som prestal vnímať v davoch jednotlivcov. Všetci mi pripadajú úplne rovnakí. Rovnako priemerní, odovzdaní svojmu osudu. Vchádzajú a vychádzajú z vozňov metra v húfoch, ako ryby snažiace sa ochrániť pred predátormi. Ako krdle vtákov tvoriace čiernu masu na oblohe za súmraku. Takto si to pamätám zo starých dokumentárnych filmov. Ale títo už nemajú krídla. Už nevedia snívať, nevedia túžiť, ani milovať. Plnia si len svoju občiansku povinnosť, vytvárajú hodnoty, zabezpečujú trvalý chod

systému. Čo na tom, že je to systém, ktorý ich zotročuje? Na to už nemyslia. Nemajú čas myslieť. Musia plniť plán a udržiavať svoje krehké telá v práceschopnom stave.

Zo studeného podzemia ich na povrch dopravia rovnako studené schody eskalátorov. Je tma. Nie, slnko ešte nezapadlo, to len tu ho nie je vidieť. Do úzkych uličiek medzi vysoké budovy veľkomesta nazrie len zriedkakedy. A o takomto čase je už príliš nízko na to, aby prekonalo prekážky zo skla, betónu a kovu. Ani neustály smog či dym z množstva fabriek mu to neul'ahčujú. Kto chce vidieť slnko, musí si ráno privstať a odviezť sa až k plantážam za mestom. Lenže cesta tam trvá čosi vyše dve hodiny. A na to nie je čas. Každý sa ponáhľa, aby stihol prísť načas do práce a mohol vykonať tú každodennú otravnú rutinu. Potom, po práci, má spravidla len pár minút na to, aby sa vrátil domov ešte pred úplným zotmením. Takto vyzerá kolobeh života v Geopolise. Neustály zhon bol všade okolo mňa aj dnes. Ako som sa tak díval na ten zamračený dav v metre, uvedomil som si, že sa skutočne nemám kam ponáhľať. Chvíľu som tam zamyslene stál a pozoroval ľudí. Každé tri minúty sa celý cyklus vchádzania a vychádzania opakoval. Nakoniec som aj ja nastúpil do prichádzajúceho vlaku, zmierený s tým, že budem jedným z davu. Zúfalo bažiaci po nádychu čerstvého vzduchu, budem sa tlačiť v dopravnom prostriedku s ďalšími stovkami unavených a znechutených ľudí. Aj keď neviem, či tiež niečo cítia... Pripadám si sám. Mám pocit, že som jediný, čo to takto vníma.

Je tu však aj iná možnosť. Čo ak im krivdím? Možno tiež nie sú so svojim životom spokojní, rovnako tak ako ja. Lenže nik sa to nedozvie, ľudia sú si dnes navzájom úplne cudzí. Takmer nik sa nikým nerozpráva. Ak nebudem počítat' konverzáciu nevyhnutnú pre výkon povolania a iné nutné činnosti. Takmer všetko je automatizované. Takmer všetko je samozrejmé a každý deň je to rovnaké. Niekedy si hovorím, že ľudia sa príliš nelíšia od odpadu, ktorý

u nás v práci recyklujeme. Na konci celého procesu zanikne akákoľvek jedinečnosť tvarov, farieb a účelov. Zo všetkého je nakoniec iba masa šedých granúl. No možno je ešte nejaká nádej, že dav, ktorý vidím, je zložený z jedinečných bytostí...

Poobzeral som sa po spolucestujúcich, aby som sa presvedčil, či je medzi nimi niekto na prvý pohľad výnimočný. Ale ako každý večer, ani teraz som nezbadal medzi sklonenými hlavami žiadnu hrdo vztýčenú či nebodaj veselú. Ešte dve zastávky a opustím túto potom a smutnou odovzdanosťou osudu nasiaknutú plechovicu... Jazdí nebezpečne rýchlo, tak to našťastie netrvalo dlho. Dvere sa otvorili a ja, tlačný prúdom entít, som sa ocitol mimo vozidla. Obyčajne by som nasledoval kroky ostatných a namieril si to ku eskalátorom, ale tentokrát to bolo iné. Z príčin, ktoré nedokážem vysvetliť, som ostal stáť. Otočil som sa smerom ku súprave metra, ktorá ma sem priviezla. Zrazu som ju uvidel! Jedinečnú osobnosť! A jej oči uprene hľadajúce do tých mojich. Než som však stihol urobiť krok smerom ku nej, metro zmizlo v útrobach temných tunelov. Zlatohnedé. Takéto oči som ešte nevidel v tvári žiadnej ženy. Svetlo nimi prestupovalo a strácalo sa niekde veľmi hlboko. Dalo by sa tam spadnúť a padať. A padať... Bola tam aj včera? A čo predvčera? Koľkokrát som ju prehliadol? Keď dorazila ďalšia súprava, došlo mi, že ku odpovediam sa tam nedopracujem a mal by som ísť radšej domov. Tak sa nazýva ten priestor, kam chodím každý večer vykonať údržbu telesnej schránky, doplniť prevádzkové tekutiny a zložiť telo na povinný odpočinok, aby bolo na ďalší deň pripravené plniť svoju funkciu. Nie vždy je to jednoduché, preto si občas pomáham dovolenými prostriedkami. Dve tabletky a všetky starosti zmiznú. Aj tentokrát som musel po nich siahnuť, pretože som zase nemohol zaspať. Neustále som mal pred sebou tie oči. Stál som pri okne s pohárom v ruke a díval sa ako hustý dážď milosrdne zmýva špinu z ulice. Zapil som tabletky na spanie a všetko sa rozplynulo v hlbokej temnote. Spal som ako nikdy predtým.

Modrý dom

Teplé slnečné lúče a voňavý vánok sa zmyselne dotýkali mojich líc. Usilovne sa snažili nakuknúť mi pod viečka. No príjemné leňošenie sa v okamihu zmenilo v chaos, keď som si uvedomil, že toto nie je prirodzené. V panike z toho, že budem meškať do práce, snažil som sa inštinktívne nahmatať hodinky. Neboli tam, kde som ich večer nechal. Chýbal dokonca aj nočný stolík. Namiesto známych tvarov a povrchov som ucítil niečo nezvyčajné. Poddajné, mäkké, prispôsobivé... Zelené! Celé moje telo podskočilo akoby mi bodli ostrým predmetom do chrbta. Otvoril som oči a rozliadol sa okolo seba.

„To nie je možné!“ – vykrikol som prestrašene.

Sedel som uprostred lúky a nechápavo civel na tú zelenú nádheru. Pretrel som si oči a pre istotu sa uštipol do ruky. Musí to byť sen. – hovoril som si a neveriacky hladil tú úžasne pohodlnú trávku. Bolo to také očarujúce, že som si ani nevšimol, že i moje oblečenie je iné. Nepodobalo sa na nič zo sveta, ktorý som poznal. Všade bol božský pokoj, príjemné teplo a ticho. Nie však také sterilné, v ktorom by nebolo počuť úplne nič. Bzučanie hmyzu a spev vtákov tu splynuli do jedinečnej harmónie, tvoriacej nezameniteľnú atmosféru tohto miesta. Zelený koberec sa zvažoval do údolia kde sa medzi stromami vlnila rieka. Na druhom brehu husto zalesnený svah strmo stúpala až ku ostrým skalám hôr. Naľavo i napravo odo mňa sa vo vánku kývali bohaté koruny listnatých stromov. Nechcelo sa mi ani pohnúť z miesta. Vychutnával som si toto neobyčajné prebudenie a viac sa nezamýšľal nad tým, či je skutočné. Vyhovovalo mi to presne tak ako to bolo. Nevnímal som čas, nezaujímal ma.

Ani práca, povinnosti... Keď som sa nabažil všadeprítomnej nádhery, premohla ma zvedavosť. Postavil som sa a vydal sa dolu k rieke. Možno tam stretnem niekoho, kto mi povie čo je to za miesto.

Pri potoku stál malý modrý domček s drevenou strechou. Práve k nemu smerovali moje kroky. Už pri pohľade z diaľky mi bolo jasné, že tu dlho nikto nebýva. Popraskaná omietka sa odlupovala zo stien a odhaľovala materiál, z ktorého bol dom postavený. Niekde to bol kameň, inde pálené tehly či bloky pieskovca. Na jeho stavbu bol očividne obmedzený rozpočet. Strecha bola mierne nahnutá na stranu. Nevyzerala moc bezpečne. Kvety a zeleninu v príľahlej záhradke kvôli vysokej burine takmer nebolo vidieť. Napriek tomu, čo sa mi zdalo očividné, som predsa len zdvorilo zabúchal na pootvorené dvere.

„Dobrý deň, je tu niekto?“ – zvolal som.

„Nie.“ – ozvalo sa.

„Naozaj nie?“ – spýtal som sa napriek tomu, že mi absurdnosť tejto otázky bola úplne jasná.

„Naozaj. Kto by tu jedol? Ved' tu nič nie je. Prehľadal som všetko...“ – ozvalo sa z vnútra.

Vstúpil som dnu. Musel som zistiť, čo za týpka si to zo mňa uťahuje. Z chodby tak maličkej, že by sa v nej hádam ani dvaja ľudia neobišli, viedli dvere do všetkých troch miestností, ktoré sa v dome nachádzali. Nevieam prečo, ale ako prvú som si vybral miestnosť vľavo. Skromne zariadenou izbičkou sa šíriло jasné svetlo. Tých pár roztrhaných závesov na oknách ho nedokázalo zachytiť. Vysoká skriňa vrhala ostrý tieň dopadajúci na posteľ bez periny či vankúša. Viac tam toho nebolo. Už len malá komoda a stolík,

pri ktorom chýbala stolička. Drevená podlaha sa podo mnou prehýbala a každý môj krok zvířil obláčik prachu, ktorý sa potom chvíľu vznášal a trblietal v ostrých slnečných lúčoch.

„Haló, kde si?“ – pýtal som sa neznámeho tvora.

Neodpovedal. Možno sa chce hrať na skrývačku... – pomyslel som si a zrýchleným krokom som vošiel do prostredných dverí. Nebolo tam ani nohy. Všetky, krásnymi ornamentami zdobené dvierka na skrinkách v maličkovej kuchynke, boli pootvárané dokorán. Skrinky boli, ako inak, úplne prázdne. Vyzerali staré. Bolo to už dávno, čo pec stojacu v rohu oproti mne, naposledy hrial plápolajúci oheň. Na empatiu a sentiment som však nemal čas, ten vtipálek bude určite v ďalšej izbe. Pokračoval som teda do poslednej miestnosti. Otvoril som dvere poznačené patinou času. Už som sa tešil, ako tomu človečikovi vyčistím žalúdok za jeho žartíky, ale musel som si zahryznúť do jazyka. Nebol tam. Izba bola celkom prázdna. Nechápavo som sa obzeral okolo seba.

„Hej! Tak čo je?! Ukáž sa!“ – zakričal som.

Nervózne som otváral jedny dvere za druhými a zmätene chodil hore – dole po dome. Izba, kuchyňa, izba, kuchyňa, izba, izba, kuchyňa, izba, izba, izba... Nebolo ho. Začínal som pochybovať o svojom psychickom zdraví. Snád' som si to nevymyslel! Naháňam ducha, prelud stvorený mojou mysl'ou? To by mi ešte tak chýbalo... Aby som sa upokojil, opustil som ten malý domček a vyšiel von. Stále to bolo úchvatné miesto, ale niečo vo mne mi bránilo si tú krásu naplno vychutnať. Bol to ten povestný chrobák v hlave. Ten, čo mi našepkáva veci, ktoré nechcem počuť, nad ktorými sa nechcem zamýšľať. Celý svet sa akoby začal otáčať a pomaly krúžiť okolo mňa, nehybne stojaceho

uprostred. Najvyšší čas pobrat' sa ďalej... Ako som opúšťal záhradku pri dome, ešte raz som sa pre istotu uštipol do ruky. Ved' čo ak by náhodou...

Starec

Rozhodol som sa, že ďalej pôjdem po prúde rieky. Tam je vraj najväčšia šanca stretnúť nejakých ľudí. Po pár metroch som uvidel v diaľke ďalší dom. Malý modrý domček. Na prvý pohľad úplne rovnaký ako ten, z ktorého som práve vyšiel. Otočil som sa, aby som mohol tie dva domy porovnať. Nemohol som uveriť tomu čo vidím. Teda skôr tomu čo nevidím. Zmizol! Malý modrý dom, v ktorom som hľadal podivného návštevníka, tam zrazu nebol. Pobehol som niekoľko krokov naspäť a rukami hmatol v tráve. Nemohol sa predsa len tak vypariť! Čo to má znamenať? Žeby predsa? Žeby som sa naozaj zbláznil? Moje zmysly ma klamú. Ako im potom môžem veriť? Srdce sa mi rozbúšilo a dych sa mi zrýchlil. Bežal som k tomu domu v diaľke dúfajúc, že sa mi len nezdá. Vtrhol som dnu.

„Tak kde si, dočerta?! Ukáž sa!“ – vykrikol som nahnevane.

„Mladý muž, to od teba skutočne nie je pekné. Vtrhnúť takto neohlásene do cudzieho príbytku a vykrikovať...!“ – prehovoril na mňa starec stojaci vo dverách do „prázdnej“ izby.

„Čo, čože...? Ako?“ – mračil som sa. Nie kvôli hnevu, snažil som sa zaostriť na jednotlivé detaily interiéru. V tom chvate som si vôbec nevšimol, že tento dom nie je opustený. Že nemá opadanú omietku, vŕzgajúcu podlahu a namiesto prízraku stojí predou hmatateľná osoba.

„Nie je slušné vojsť niekomu do domu a hulákať nezmysly.“ – zopakoval.

„Ach, áno. Prepáčte. Myslel som si... Myslel som, že... Že je to ten druhý dom. Ale on zmizol.“ – zúfalo som sa snažil vysvetliť moje pohnútky.

„A navyše ideš neskoro! Kde si toľko trčal?!“ – napomínal ma vyčítavo.

„Ako prosím?! Vy ste ma čakali?“ – divil som sa.

„Samozrejme, bez teba to nepôjde.“

„Aha, tak fajn. A o čo ide?“ – snažil som sa nájsť nejaký zmysel v týchto nezmysloch.

„Ty to nevieš? Sandy ti nič nepovedala? Mal som poslať niekoho iného...“ – zamyslel sa starec.

„Moment, nepletiete si ma s niekým iným? Nepoznám žiadnu Sandy. A čo mi mala povedať?“

„Celé zle. Pod' ďalej a posad' sa, poviem ti o čo ide.“ – zamrmlal si popod fúz.

„Ale čo ten druhý dom? Čo sa s ním stalo?“ – otočil som sa a ukázal na prázdne miesto pri rieke.

„Žiadny iný dom tu nie je. A nikdy ani nebol!“ – znela jednoznačná odpoveď.

„Odprisahal by som, že tu stál ešte jeden, navlas rovnaký tomuto. Akurát bol schátralý a opustený. Nieкто v ňom bol. Rozprával sa so mnou. Bol som v tom dome, v rovnakej izbe ako je táto, len táto stolička tu chýbala. A potom z ničoho nič zmizol. Myslel som si, že som sa zbláznil.“

„Xar.“

Začudovaným pohľadom som mu bez slov položil ďalšiu otázku.

„Môj učeník. To bude istotne jeho práca. Učím ho mágiu...“ – vysvetľoval starý muž.

„Ale prečo...?“ – nestihol som dokončiť.

„Vystrelil si z teba. Robí to často.“ – zasmial sa schuti.

„Aj mňa už neraz napálil. Loptoš jeden! Spočítam mu to, keď zajtra príde.“

„Tak dobre. Ale čo ja? Prečo som tu? A kde to vlastne som?“

„To kvôli tomuto...“ – povedal a zo zásuvky v stole vytiahol starý pokrčený list papiera.

„Čo je to? Nejaké proroctvo, či také čosi?“ – netrpezlivo som zasypával starca ďalšími otázkami.

„Je to testament Harolda Veľkého, posledného a jediného skutočného pána Northonu.“ – povedal s hrdosťou v hlase.

„Vylez na najvyšší vrch a rozhliadni sa! Kam až tvoje oči dovidia, to všetko je kráľovstvo Northon. Kedysi tu žilo mnoho rôznorodých kmeňov a rás, ktoré neustále bojovali proti sebe navzájom. Haroldovi sa podarilo to čo nikomu pred ním. Zjednotil dávných nepriateľov a vytvoril ríšu harmónie a pokoja. Zomrel však bez nástupcu. No ako sme sa neskôr dozvedeli, pred smrťou stihol napísať tento testament.“

So záujmom som počúval toho starého muža. A on si to očividne užíval. Každé svoje slovo dokresľoval okázalými gestami a prispôboval im aj tón hlasu. Vystrel pred seba ten pokrčený papier, zhlboka sa nadýchol a čítal.

„Ja, Harold Veľký, otec a kráľ Northonu, som prežil na tomto svete bohatý a dlhý život. Nebolo mi však dopriate splodiť potomka, ktorý by sa po mne ujal tohto jarma a ďalej čestne a spravodlivo spravoval a viedol našu nádhernú krajinu. Medzi vami, moji milovaní, je mnoho schopných vodcov. Niet však takého, čo by bol schopný urobiť aj nepríjemné rozhodnutia ak by ich výsledok bol nakoniec prospešný pre všetkých. Mudrci ma varovali pred vami. Sú presvedčení o tom, že po mojom odchode budete nečisto súperiť o to, kto sa stane novým vládcom. Ale hovorím vám, že to nebude ani jeden z vás. Ani jeden z obyvateľov Northonu sa nestane vašim kráľom. Pretože vaša chamtivosť a bezbrehá túžba po moci sú donebavolajúce. Nedopustím, aby ste zničili to čo som celý život budoval a zaplatil za to vysokú cenu. Dlho som hľadal spôsob ako to vyriešiť. Teraz je konečne tu. Tejto noci sa mi vo sne

zjavil cudzinec. On bude vaším vládcom, jeho budete poslúchať. Ja sa pominiem a príde on, sprevádzaný bielym vlkom. On vás povedie ďalej. A tak sa naplní posledná vôľa Harolda Veľkého.“

Starec dočítal posledné slová a jeho oči sa ligotali šťastím akoby prišiel na samú podstatu života. Uprene na mňa hľadel a mne to pomaly začalo dochádzať.

„Vy si myslíte, že ja som ten cudzinec z kráľovho sna?“ – pokrútil som hlavou. „Vidíte snáď nejakého vlka?“ – posmieval som sa.

„Áno, presne toho vidím.“ – povedal a ukázal prstom na okno.

Cez nie práve najčistejšiu sklenenú tabuľu bolo vidieť ako sa ku domu blíži šelma zodpovedajúca popisu. Čím bližšie bola, tým jasnejšie boli jej jednotlivé kontúry. Bielo-šedá machuľa sa postupne zmenila na ostrý obraz bielej psovitej šelmy. Celkom som zmeravel keď ostal stáť kúsok za oknom. Zmocnil sa ma strach a čosi neopísateľne mystické. A nebol som sám. Starec tiež takmer nedýchal.

Biely vlk

Majestátny tvor s hustým bielym kožuchom ukončil našu chvíľkovú paralýzu keď pritlačil svoju hlavu na okno a zvedavo nakukol dnu. Potom udrel labou do sklenenej výplne a okno sa otvorilo. Pri pohľade na tú obrovskú papuľu plnú ostrých zubov, ktorá sa už nachádzala vo vnútri domu, sa mi zježili všetky chlpy na tele.

„Čo je?! Čo tak zízate?! Nikdy ste nevideli vlka?“ – prehovoril urazene.

„Ale jasné, že videli.“ – odpovedal starec, tváriac sa akoby sa nedialo nič neobyčajné. „To u vás bežne chodíte domov cez okno?“ – zakontroval prekvapivo, ako by to boli starí kamaráti.

„Veď dobre, dobre... Len sa toľko nerozčuľuj...“ – odvrkol vlk a presunul sa ku vchodovým dverám.

„A to som si myslel, že ja som blázon...!“ – adresoval som starcovi oprávnenú výčitku.

Lenže tá adresáta nezastihla, pretože išiel otvoriť dvere vlkovi. To by predsa urobil každý komu zaklope vlk na okno... Či nie? Už sa mi v mysli odohrával scenár ako z rozprávky o Červenej Čiapočke. Len namiesto babky tu bol starček a namiesto Čiapočky som tu ja. Nevedel som sa rozhodnúť, či sa niekde ukryť, alebo ujsť oknom. Alebo len sedieť a čakať na svoj osud.

Rozhodol som sa počkať na osud. Ten si nás aj tak vždy nájde. Bez ohľadu na to ako veľmi sa mu snažíme vyhnúť. Vchodové dvere sa zavreli a do miestnosti vstúpil starý muž v doprovode šelmy.

„Zoznámte sa, toto je Dasco.“ – ukázal náš hosťiteľ na zviera a to sa zdvorilo uklonilo.

„A toto je... Počkať, veď ja ani neviem ako sa voláš...“ – zasmial sa zahanbene a pravicou si zľahka zaťukal na čelo. „Ako sa voláš, chlapče?“

„Volám sa Kirk.“ – odpovedal som poslušne.

Obaja, stavec aj vlk, sa pustili do hlasného smiechu. Nebyť toho, že sa smiali na mne, cítil by som sa tak trochu ako komik v one-man šou, ktorému sa práve podaril dobre nacvičený fór. Lenže tie bývajú väčšinou hlúpe a mne sa moje meno hlúpe ani smiešne rozhodne nezdalo!

„Neviem čo je vám na tom smiešne. Tam odkiaľ pochádzam je to celkom bežné meno. Zaujímalo by ma to Vaše...“ – škaredo som zazrel na toho dvojnohého.

„Dacarys.“

Nastalo ticho. Ja i vlk sme na seba pozerali a mimikou si dávali znamenia o mlčaní. Neodvážili sme sa prehovoriť, nie to ešte vysmievať sa postaršiemu mágovi. Ešte by nás nechal zmiznúť, tak ako zmizol ten rozpadnutý dom...

„No, nebudeme tu predsa predsa len tak stáť...“ – prelomil čarodejník to trápne ticho.

„Presne, chcelo by to niečo pod zub!“ – vyceril Dasco svoje ostré zuby a s úškrnom v tvári zakričal na čarodejníka, ktorý sa už pobral do kuchyne. „A dones i čašu vína, nech sa trochu rozveselíme! Tuto Kirk sa mi zdá byť akýsi smutný.“ – rehotal sa.

O chvíľu sme si už pochutnávali na neobyčajne dobrom mäse a zelenine všetkých možných tvarov, farieb a chutí. Takéto dobroty vo firemnej jedálni nevidíte. Na okamih som sa pozastavil nad skutočnosťou, že ani netušim z akého zvierat'a to mäso je. Nechutilo ako nič z toho čo poznám. Nakoniec som nad tým v mysli len mávol rukou. Veď je to predsa jedno. – povedal som si a odhrzol si ďalšie sústo. Bolo výborné.

Kútikom oka som si však stále všimal mojich neobyčajných spoločníkov. Je to príliš veľká náhoda, že Dacarys hovorí o vlku a vlk za oknom. Niečo sa mi na tom nezdalo. Aj to ako sa k sebe správajú. Akoby sa poznali už dávno. Netušim o čo tu ide a už vôbec nie čo tam robím ja.

„Počuj, čo ťa sem vlastne privádza?“ – nevydržal som to a opýtal sa chlpáča, ktorého miska už bola prázdna. Ten zdvihol zrak a prehovoril.

„Odkedy Harold zomrel, ľudia sa úplne pomiatli. Kniežatá a vlastníci pôdy i lesov sa snažili získať moc nad Northonom a začali sa mlátiť hlava–nehlava. Tí šikovnejší spriadali intrigy jeden proti druhému s cieľom dostať von z hry čo najviac súperov bez toho, aby sa im museli postaviť zoči–voči. Potom sa z ničoho nič objavil závet Harolda Veľkého, v ktorom sa písalo aj o bielom

vlku. Vtedy sa to začalo. Nekonečný, krutý lov vlkov. Nie je nás veľa, ktorí sme to prežili. Prenasledovali a hubili vlkov po celej krajine. Vraj keď nebudú vlci, nebude ani nový kráľ. Chceli nás úplne vyhubiť. Najskôr sme sa bránili, no nemali sme žiadnu šancu. Tí z nás, čo prežili, sa ukrývajú ako najlepšie vedia. Preto sa i ja túlam po krajine a hľadám útočisko, kde by som sa mohol ukryť pred tými šíalenými lovcami. Zbabelec. – pomyslíš si. Ale mylíš sa. Netušíš proti akej presile stojíme. Zažil som pár bojov a nemálo z nich som zabil. Lenže oni sa nezastavia pred ničím. Zabiješ jedného a jeho miesto hneď zaujme ďalší. Nemá to konca. Celá zem je už nasiaknutá krvou vlkov... A ešte ku tomu tá hrozná ženská...“

„Neboj sa, tomu je už koniec.“ – pohladil vlka starý muž – „Toto je totiž On.“

Takmer mi zabešlo. Tí dvaja sú snáď naozaj presvedčení, že ja som nejaký ten vyvolený alebo čo. Veď ja ani neviem čo tu robím, navyše mám silné podozrenie, že sa mi to iba sníva. Oni vo mne však vidia svojho spasiteľa...

„To myslíte vážne? Ja mám ukončiť prenasledovanie vlkov a boje o moc nad krajinou? Nechápem ako, som iba obyčajný človek z mesta.“ – oponoval som.

„Zabudni na to ako sa vidíš ty sám. Omnoho dôležitejšie je to koho v tebe uvidia ľudia. V tom bude tvoja moc!“

„A čo tá hrozná ženská...?“ – pýtal som sa.

„To ona prišla s tým testamentom, ona poštvála ľuďi proti vlkom i proti sebe navzájom. Nikto nevie odkiaľ sa tu vzala, ale všetci sa jej boja. Má vraj nadprirodzenú moc. Viacero mocipánov už podľahlo jej kúzlam. Vzdali sa majetkov aj privilégií, len aby jej umožnili získať ešte väčší vplyv. Volá sa Erin. Tu ju však nikto nenazýva menom. Všetci ju volajú Kňažná.“

„To sa jej nikto nikto nepokúsil vzopriet? Nenašiel sa skutočne ani jeden, čo by sa pokúsil zachovať Haroldovo dedičstvo a pokračoval v spravovaní Northonu, tak ako to robil on? Pre ľuďi...?“

„Bolo ich niekoľko.“ – odpovedal vlk.

„A?“ – dožadoval som podrobnejšieho vysvetlenia.

„Jedného z nich našli vo svojej posteli... Bez hlavy. Ďalší „spadol“ z vysokého brala rovno na ostré skaly. Jeho vnútornosti boli snáď všade... Fúj! Keď si na to spomeniem...“ – zmraštil sa Dasco.

„Povrávalo sa, že za všetky tieto úmrtia je zodpovedná Kňažná. Som presvedčený, že je tomu tak, pretože nikto iný by nemal prospech z ich smrti. Jedine ona.“ – doplnil čarodejník.

„A čo by z toho mala?“ – zamýšľal som sa.

„Predsa moc. Moc a vládu nad obrovským územím...“

„To sa mi nezdá. Nikto predsa nemá moc nad druhými len tak sám od seba. Má len takú moc aká mu bola daná. To ľudia si vyberajú svojich vládcov. Či nie? Ako by mohol niekto vládnuť ľudu, ktorý ho nechce, ktorý ho odmieta poslúchať?“ – filozofoval som ďalej.

„Strach. Strach je ten najspolahlivejší nástroj na ovládanie tých, čo sa odmietajú podvoliť dobrovoľne. Nebolo to len tých pár vzbúrencov, čo prišli o život. Odpor voči nej si vyžiadal viac obetí.“ – vysvetľoval Dacarys.

„Cloverský masaker. Počul si už o ňom?“ – zapojil sa Dasco.

„Ako by som mohol...“

„Aaach... Samozrejme.“ – uvedomil si vlk, že históriu ich sveta naozaj nemôžem poznať a pokračoval v rozprávaní. – „Celkom neďaleko, juhovýchodne odtiaľto je malé mesto. Volá sa Clover. Žili v ňom prevažne farmári a chovatelia dobytká. Nepoznám lepšie hovädzie, než to dochované u nich... Na ich slávne trhy chodili dokonca výpravy z ďalekých krajín. Každý chcel to najlepšie ovocie, zeleninu, mäso, či obilniny. A tie najlepšie sa dali kúpiť jedine v Cloveri. To vedel každý. No na tie môžeme už len spomínať. Boli to totiž práve farmári, ktorí sa otvorene postavili Kňaznej na odpor a odmietli jej odovzdávať podiel zo svojej úrody. Jedného dňa prišla do mesta a došlo k otvorenému stretu. Farmári sa na protest proti jej nariadeniam zhromaždili na námestí. A to sa im stalo osudným. Ani jeden sa odtiaľ nevrátil. Jediným kúzlom ich všetkých zabila. A tak Clover zaplatil za svoju neposlušnosť tú najvyššiu cenu. Odvtedy sa jej už nikto neodvážil postaviť na odpor. Dočerta, prečo sa to stalo práve v Cloveri? Prečo nie v Chantone, alebo v nejakej inej žumpe plnej vagabundov? To by som oželel...“ –

podráždene vyceril Dasco zuby, pri myšlienke na to, že už nikdy nechutná také dobré mäso.

„Ako som povedal.. Strach. Strach je tá najmocnejšia zbraň. Ťažko teraz nájdeš niekoho, kto by v sebe našiel dostatok odvahy a hlavne vieru v to, že sa môže niečo zmeniť...“ – povzdychol si Dacarys.

„Neverím, že by to všetci vzdali.“ – hľadal som aspoň kúsok nádeje. – „Ved' ani vy nie...“

„A práve preto si tu. Myslíme si, že práve ty ju môžeš zastaviť.“

„Ale ako? Ved' som len obyčajný človek.“ – opäť som vyjadril svoje obavy.

„Lenže ona to nevie!“ – uškíňal sa ten biely chlpač až mu bolo vidieť celý jeho žiarivo biely chrup.

Vzápätí sa už celý dom otriasal hlasným smiechom starého čarodejníka a bieleho vlka. Ja som tam iba sedel s otvorenými ústami a asi milión otázkami. Mal som pocit, že mi zd'aleka nepovedali všetko, čo by mali. Boli si takí istí všetkým tým o čom som ja stále len pochyboval.

„Kam som sa to len dostal?“ – pýtal som sa seba samého.

Keď si utreli slzy, čo sa im od smiechu kotúľali po tvári, všimli si ako tam zamyslene sedím. Niečo si pošepkali a potom sa otočili tvárou ku mne.

„Mali by sme vyraziť čo najskôr. Tma príde ani sa nenazdáš...“ – povedal Dasco hľadiac von cez okno.

„Kam chcete ísť? Vari nie rovno za tou Kňážnou?!“ – pýtal som sa, aj keď mi bolo jasné, že práve toto majú v pláne.

„Má pravdu, mali by sme čím skôr vyraziť, aby sme do zotmenia došli aspoň do Wertonu, kamarát tam má hostinec. Prespíme u neho a potom pôjdeme priamo do Ramsetu. Odtiaľ to budú ešte také dva dni cesty. Pôjdeme priamo cez les, po ceste ísť nemôžeme. Nemôžeme riskovať, že ťa niekto uvidí.“ – pozrel sa mág na Dasca.

„A ani teba!“ – ukázal prstom na mňa. Potom sa zamyslel, niečo zamrmlal a v okamihu som mal na chrbte batoh s jedlom a v ruke drevenú palicu. Myslel na všetko. Takmer...

„Nebolo by jednoduchšie, vyčarovať to až keď budeme hladní? Nebudem predsa niesť ťažký batoh keď nemusím...“ – poukázal som na nezmyselnosť tohto Dacarysovho počinu. Kúzlo to bolo síce úchvatné, ale úplne zbytočné.

Cesta do Wertonu

Len veľmi neochotne vzal Dacarys to kúzlo späť a ja som sa obával, že som ho urazil. Vyšli sme z domu a zamierili na sever. Po pár metroch ma opäť začal svrbieť jazyk.

„Nechcem sa Vás nijako dotknúť, ale keď ste taký dobrý čarodejník, nemohli by ste nás do toho Wertonu premiestniť nejakým kúzlom? Bolo by to rýchlejšie...“ – so zaťatými zubami som čakal na odpoveď. Teraz ma premení na kus dreva a hodí niekam do lesa. – pomyslel som si.

„To nebudem riskovať! Mohli by sme sa zjaviť na nesprávnom mieste v nesprávnom čase... Alebo na správnom mieste v nesprávnom čase... Toto je najbezpečnejší spôsob.“ – odpovedal bez zaváhania.

Zavládlo ticho. Nikto sa neodvážil prehovoriť a tak sme takto mlčky vkročili do lesa. Bol doslova neskutočný. Ani v dokumentárnych filmoch som nevidel nič také nádherné. Bohatá zeleň a koruny stromov plné života. Semtam čosi zašuchotalo v krovinách a kde-tu nám pred očami prebehla vysoká. Ponárali sme sa čoraz hlbšie do lesa. Potok i čarodejníkov pekný modrý dom boli už ďaleko za nami. Bolo to zvláštne, pretože sme kráčali už pár hodín a ja som necítil vôbec žiadnu únavu. Už som začínal mať pocit, že je tento les nekonečný, keď sa doň cez hustý porast predieralo čoraz viac svetla. O chvíľu sme už stáli na lúke plnej bielych kvetov. Vyzerali ako sneh. Trblietali sa v zlatých lúčoch zapadajúceho slnka. Plúca mi naplnila ich podmanivo sladká vôňa. Nevedel som sa jej nabažiť. Na rukách sa mi zjavili zimomriavky, keď sa lúkou ozval mužský spev. Znel ako akýsi chorál, ktorého ozvena

sa odrážala od hustého lesa obklopujúceho túto krásu zo všetkých strán. Obzrel som sa za seba a uvidel som starca so zdvihnutými rukami, to jeho hlas znel celou krajinou.

„Vďaka, teraz sme fakt nenápadní!“ – zavrčal vlk, skočil pred nás arazil si cestičku skrze tú nádheru.

Cítil som sa ako barbar, keď som ho nasledoval a myslel som na všetky tie krásne rastliny, po ktorých som práve stúpал. Pritom som ešte stále vstrebával tie neobyčajné pocity, ktoré vo mne vyvolala táto úžasná krajina a čarodejníkov spev. Aj keď to trvalo len okamih, zanechalo to vo mne silný dojem. Tento moment si budem pamätať už naveky. Keď mi bude ťažko, spomienka na lúku bielych kvetov ma zaručene zahreje pri srdci.

„Nepočujete sovy?“ – prerušil Dasco moje rozjímanie.

„Čože? Nie, nič tu nepočuť.“ – obzeral som sa okolo seba, akoby som chcel počúvať očami.

„Má pravdu, mali by sme trochu pridať.“ – zareagoval Dacarys.

Zrýchlili sme tempo a po niekoľkých minútach sme už mali na dohľad svetlá Wertonu. Ostávalo len zostúpiť do údolia lemovaného záhradami. Na oboch stranách údolia sa nachádzali terasy plné kvetov a všelijakých okrasných rastlín. Skôr by som tu čakal polia, či ovocné sady, než toto. Cestou mi vysvetlili, že Werton je akoby záhradou pre celú krajinu. Kvety odtiaľto sa rozvážali do celého Northonu a dokonca i za jeho hranice. Iba v tomto slnečnom údolí vraj bolo možné dopestovať kvety dokonalých tvarov, farieb a vôní. Žijú tu rodiny, ktoré sa pestovaniu a šľachteniu kvetov venujú už celé

generácie. A je to poznať. Najmä na cene. Kým bežní ľudia si musia vystačiť s tým, čo nájdu na lúkach, zemepáni, obchodníci a vládcovia neváhajú zaplatiť hotový majetok, len preto aby ich honosné príbytky zdobili kvetiny z Wertonu. A ako sme tak prechádzali pomedzi terasy kvetov, hovoril som si, že sa im ani nedivím. Boli skutočne úchvatné. Blížili sme sa k mestu, ktoré postupne zahaľoval dym z komínov. Ochladilo sa. Slnko sa stratilo kdesi za kopcami a ja som sa už nevedel dočkať kedy uvidím ten hostinec, kde máme dnes prenocovať. Priznávam, začínal som byť už trochu hladný a čím bližšie k mestu sme boli, tým viac sa miešala vôňa kvetov s vôňou pečeného mäsa.

„Už je čas, nezabudol si na niečo?!“ – ozval sa ten biely chlpláč.

„Ach, áno...“ – povedal mág a prešiel rukou ponad nášho zvieracieho priateľa. Farba jeho srsti sa razom zmenila z bielej na tmavosivú.

„Bude to stačiť? Stále je to vlk...“ – pýtal som sa, pretože som nechcel aby sme u miestnych vzbudili neželanú pozornosť.

„Neboj sa, bude. Títo ľudia majú dosť svojich starostí...“ – upokojoval ma.

Nemýlil sa. Prechádzali sme mestom a nikto sa na nás ani nepozrel. Zato ja som si išiel oči vyočiť. Kochal som sa krásou drevených domov, bohato zdobených všelijakými ornamentami. Neboli to iba krásne masívne dvere či okenné rámy, na týchto domčekoch boli aj odkvapové žaby hotovým umeleckým dielom.

„Tak... A sme tu.“ – ukázal Dacarys na vysokú stavbu na konci ulice a gestom nás pozval dnu.

Odhalenie

Kdesi v lesoch uprostred Northonu uniká pár dievčat pred skupinou ozbrojených mužov.

„Nemali sme to robiť! Hovorila som ti, že na to príde...“

„Teraz je to už jedno... Pridaj!“

„Catrin, ale ja už naozaj nevládzem...“

„Pod, tu sa im skryjeme.“ – vzala ju za ruku a vtiahla do nenápadného otvoru v skale.

„Je to tu bezpečné?“ – pýtala sa Viky vystrašene.

„Musí byť. Nič iné tu nie je. Pod' za mnou!“ – posmeľovala ju Catrin.

Dievčatá vošli do neznámej jaskyne. Zastavili sa až vtedy, keď už úplne splynuli s tmou naokolo. Snažili sa nehovoriť. A keď už, tak iba pošepky. Trpezlivo čakali, kým hrozba pominie. Nemohli riskovať, že ich objavia. Inak sa tá správa dostane do rúk nepriateľa a to bude koniec. Koniec úplne všetkého.

„Počuješ to?“ – pýtala sa Viky a v posledných zvyškoch svetla, ktorý sa odrážal v jej hnedých očiach, bolo cítiť strach. – „Tam vzadu. Niečo tam je...“

Catrin sa obrátila jej pohľad smeroval do temných útrob jaskyne. Zo všetkých síl sa snažila zaostriť zrak i sluch a odhaliť pôvod toho tajomného zvuku. Znel ako niečim tlmený nárek malého dieťaťa. Pomaly, ale odhodlane vykročila hlbšie do neprebádanej temnoty. Znepokojovala ju predstava, že tam môže byť zatúlané dieťa, ktoré potrebuje ich pomoc. Opatrne kráčali ďalej až sa ich zrak prispôbil tme a začali rozpoznávať kontúry skalných stien. Čím hlbšie išli, tým viac si uvedomovali, že toto nebude výtvor prírody. Ryhy po nástrojoch, ktoré túto chodbu vytesali, boli veľmi dobre viditeľné. Mohla to byť opustená štôlna. Mysľou im prúdili predstavy, čo všetko sa tu mohlo ťažiť, ale na stenách nevideli žiadne žily, či iné náznaky možného nerastného bohatstva. To v nich vzbudilo ešte väčší záujem. Zabudli na to, prečo sem vošli. Jediné čo ich zaujímalo, bola odpoveď na otázku: Čo je toto za podivné miesto? Zdanlivo nekonečné chodby sa kľukatili do všetkých smerov. Až mali miestami pocit, že sa vracajú naspäť. Na niektorých miestach boli také úzke, že mohli prejsť iba jedna za druhou a aj to otočené bokom. Inde sa rozprestierali do pomerne veľkých siení. Čas plynul, no ony stále nenašli dieťa, ktoré hľadali. Každé slovo, čo vyslovili, sa im pred očami v chladnom a vlhkom vzduchu zhmotnilo do obláčika vodnej pary. Kvôli nadšeniu a adrenalínu takmer nevnímali zimu, ktorá napĺňala tieto tmavé chodby. Netušili ako sú ďaleko, či hlboko, no musia byť už veľmi blízko.

„Pozri, Catrin, svetlo!“ – skríkla Viky a pridala do kroku.

Steny jaskyne sa s každým krokom čoraz viac sfarbovali do oranžova. Tieni skál sa chaoticky vlnili na osvetlených stenách. Jas svetla silnel a spolu s ním aj plač, ktorý sa ozýval odšadiaľ. Znel tak naliehavo. Kvôli ozvene

však nedokázali určiť miesto odkiaľ prichádza. Bezradne sa obzerali okolo seba, zúfalo sa ho pokúšali nájsť. Naraz plač utíchol. A kamsi zmizlo aj všetko to oslnivé svetlo. Udialo sa to rýchlejšie ako stihne človek žmurknúť, alebo si uvedomiť vlastnú myšlienku. Stáli uprostred jednej z podzemných siení v desivej tme a až teraz si začali uvedomovať chlad, ktorý ich obklopoval. Pritisli sa k sebe a držiac sa za ruky čakali kým sa ich oči znovu aspoň trochu prispôbia tme. V stisku dlaní vzájomne cítili zrýchlený pulz. Aj bez slov bolo jasné, že majú strach. Držal ich pevne za nohy a nedovolil im pohnúť sa z miesta. V mysli sa im zjavovali rôzne scenáre toho čo bude teraz nasledovať. Predstavovali si obrovské pavúky a kadejakú háved', ktorá po nich lozí. Ako blúdia v nekonečnej tme a nakoniec zahynú od hladu. Alebo sa v tejto temnote úplne zbláznia. Milióny temných myšlienok ich zamestnávajú natoľko, že si ani neuvedomili, že je opäť vidno skaly. A nielen tie. Okolo dievčat stálo deväť postáv odetých v dlhých čiernych plášťoch. Na sklonených hlavách mali kapucne a napriek tomu, že v rukách držali guľaté sklenené nádoby s horiacimi sviečkami, nebolo im vidieť tváre. Chcelo sa im kričať, alebo utiecť, čokoľvek... Ale nezmohli sa na nič. Stuhnuté tam stáli ako obeť uprostred podivného obradu. Nepohli sa ani vtedy keď tie čudné postavy vystreli ruky so svetlom pred seba a začali sa k nim približovať. Kruh okolo nich sa čoraz viac zmenšoval. Až sa ich nakoniec takmer dotýkali. Vtom sa Viktória prikrčila a prekížla pomedzi tieto temné postavy. Rozbehla sa smerom k východu.

„Viky! Viky, stoj!“ – kričala na ňu Catrin, ale jej malá sestra sa ani len neobzrela, prestrašená bežala ďalej.

Náhľivo sa potrebovala dostať zo zovretia bytostí, ktoré ju obklopovali. Musí ísť za sestrou. Nemôže ju predsa nechať samú. Pokúšala sa vyklíznúť podobne ako Viky, ale nepodarilo sa jej to. Plná odhodlania sotila jedného zamaskovaného, ktorý to neustál a spadol na zem. Toto bola jej priepustka

na slobodu. Bežala do temnoty, do chodieb, ktoré ich priviedli na toto desivé miesto. Než sa vytratila zo siene, ešte sa obzrela za seba, aby sa uistila, že ju nikto nenasleduje. Aké bolo jej prekvapenie, keď videla, že tí tvorovia pokračujú ďalej vo svojom rituáli, ako keby sa nič nestalo. Iba mlčky pokývala hlavou a bežala ďalej. Nezastavovala až kým nevidela vchod do jaskyne, cez ktorý prenikalo dnu jasné svetlo. Trochu oslepená, zastavila sa na okraji.

„To je ona! Chyťte ju!“ – zakričal jeden z vojakov a ďalší traja sa rozbehli za Catrin.

Nemala šancu. Boli príliš silní. Nedokázala im vzdorovať. Navyše nikde naokolo nevidela svoju sestru. Myslel jej naplnili myšlienky na všetko možné čo sa jej mohlo prihodiť. A neboli to pekné veci. Tá však sedela vystrašená v neďalekom kroví a bezmocne sa prizerala ako Catrin spútali a odvádzajú ju späť ku Kňaznej. Rozhodla sa, že ich bude nepozorovane nasledovať a možno sa naskytne nejaká vhodná príležitosť na pomoc. Lenže boli príliš rýchli a malé dievča nestíhalo ich tempu. Po niekoľkých metroch sa jej stratili z dohľadu a tak vyšla z lesa a smutne kráčala po ceste za nimi. Celý čas si vyčítala čo urobili. Ako sa ukázalo, ukradnúť Kňaznej testament nebol práve najlepší nápad. Ako si mohli myslieť, že im to len tak prejde? Len nedávno ich najali ako slúžky do jej sídla. A to bol začiatok všetkého. Jedného večera náhodou začuli ako sa Erin s niekym rozpráva. Vychvaľovala sa ako dobre to s tým testamentom vymyslela. Priznala, že je to podvrh. Pôvodný testament má ukrytý vo svojej truhlici so šperkami. Dobre vedela, že nikto by neveril tomu, ak by v ňom označil ju, alebo niektorého z jej spriatelených mocipánov, pretože tí si s Haroldom nemali čo povedať. Ich predstavy o vládnutí sa totiž líšili asi úplne vo všetkom. Preto sa rozhodla, že v ňom za nástupcu určí niekoho veľmi málo pravdepodobného, najlepšie vymysleného a spôsobí tak zmätok a nestabilitu v krajine, ktorú následne využije vo svoj prospech. A darilo sa jej to výborne. Všetko to, čo Harold dosiahol, tá jednota

a spolupráca medzi jednotlivými mestami a krajinami, všetko bolo zrazu preč. Bola to doba, v ktorej sa dostávali na povrch tie najtemnejšie ľudské vlastnosti. Najmä závišť a bezohľadná túžba po moci. Obyčajní ľudia už boli unavený z neustálych bojov o nadvládu nad nimi. Vznikali vzbury a občianske nepokoje. Samozvaní vládcovia boli zosadení alebo neraz i zavraždení. Potom prišla Erin a ponúkla ľuďom nádej na znovuzjednotenie. Kto by ju odmietol? To, že za ňou ležali mŕtve telá nikto nevidel, nikto nevedel. Aj Viky so sestrou si mysleli, že Erin je veľmi podobná Haroldovi, hoci ho poznali iba z rozprávania rodičov. Verili, že bude všetko tak ako tomu bolo za starých čias, o ktorých počuli len samé dobré veci. Ale iba do momentu, keď sa dozvedeli krutú pravdu, že všetko je len klamstvo a jediné o čo Erin ide je absolútna moc. Vtedy im skrsla v hlave myšlienka, že Erin ukradnú originál testamentu Harolda Veľkého a zistia, kto je pravý dedič koruny...

Posol

Na cestu padala tma, keď unavená Viky začula dupot kopýt. Bola taká vyčerpaná, že sa už ani neskrývala. Vlastne bola rada, že ho počuje. Už niekoľko hodín nevidela ľudskú tvár. Lenže čo ak to budú ďalší vojaci, ktorí ju hľadajú? Na to ani nepomyslela. Už nedokázala myslieť na nič. Ledva stála na nohách. Spoza stromov sa ku nej blížil biely kôň a na ňom mladá žena. Viky doslova stratila hlas, keď uvidela ako spod zlatohnedých vlasov na ňu hľadí pár láskavých očí.

„Čo sa ti stalo, dievčatko? Čo tu robíš tak sama?“ – pýtala sa Sandy a obzerala sa okolo seba, či neuvidí jej rodičov alebo niekoho blízkeho.

„Ja nie som sama...“ – povedala hrdo.

„Aha, ty nie si sama... A s kým tu si?“

„S Catrin. Ale zobrali ju vojaci. Musím ísť za ňou.“ – povedala smutne a vykročila smerom do mesta.

„Čo by si povedala, keby som ťa za ňou odviezla?“

„Ale keď ja ťa nepoznám...“ – ostýchala sa.

„Ani ja teba. Ako sa voláš?“ – zoskočila z koňa a podala ruku dievčaťu.

„Ja som Viky.“

„Ja sa volám Sandy. A toto...“ s úsmevom ukázala na majestátneho bieleho žrebca. „Toto je Strieborný Blesk.“

Teraz, keď už boli kamarátky, vysadli na koňa a cválali smerom do mesta. Bol to ten správny čas na to, aby sa mohli porozprávať. Viky jej vyrozprávala príbeh o tom ako s Catrin utekali pred vojakmi a ukryli sa v jaskyni, ako tam videli podivných ľudí v čiernych plášťoch a nakoniec aj o dôvode ich úteku z Ramsetu. Keď sa Sandy dopočula, že testament, kvôli ktorému je v ich krajine toľko utrpenia, nie je pravý, zvažnela. Zamyslela sa. Aj Blesk postupne spomalil až nakoniec úplne zastavil.

„Viky, teraz sa dobre drž!“ – zavelila Sandy, náhle pritisla holene k sebe, predklonila sa a v momente sa rozbehli do lesa.

„Kam to ideme? Prečo ideme do lesa? Ja nechcem ísť do lesa?“ – kričalo prestrašené dievča.

„Neboj sa, je to skratka.“ – ubezpečovala ju.

Viky sa to príliš nepozdávalo, takúto cestu do mesta nepozná a to sa so sestrou v okolitých lesoch často túlili. Ale rozhodla sa svojej novej priateľke dôverovať. V konečnom dôsledku aj tak nemala na výber. Určite to bude lepšie ako by mala byť teraz niekde celkom sama. Po pár minútach sa zastavili pri krásne ozdobenej drevenej chalúpke. Zosadli z koňa a vošli dnu.

„Tu bývaš?“ – pýtala sa Viky, aj keď odpoveď jej bola jasná.

„Áno, moja, tu bývam.“ – usmiala sa a postrapatila Viky vlasy.

„Prečo sme tu? Prečo nejdeme do mesta?“

„Nestihli by sme to.“

„Nestihli?“ – nechápala tomuto rozhodnutiu.

„Tvoja sestra je v nebezpečenstve. Musíme rýchlo konať. Nestihli by sme tam prísť včas...“

Sandy vzala do rúk pergamen a čiernym perom namočeným do atramentu z bylín naň napísala naliehavú správu. Nemôže si dovoliť premárniť ani minútu. Zvinula ho do pravidelnej rolky. Citlivo a zároveň silno ho previazala stužkou, ktorú si práve vytiahla z vlasov.

„Čo s tým teraz budeš robiť?“ – pýtala sa Viky zvedavo.

„Uvidíš.“ – usmiala sa Sandy a podišla ku oknu.

Vystrela ruku, v ktorej držala pergamen von cez okno a zvolala: „Kiko! Kikooo!“

Viky stála bez pohnutia pri stole. Všetko sa zbehlo tak rýchlo. Skutočne nevedela čo má očakávať. Trochu sa bála a trochu zvedavo tešila na to, čo bude teraz nasledovať. Za okamih ucítila ako závan chladného vzduchu naplnil miestnosť. Vtom Sandy pristál na zápätí veľký čierny havran. Zatrepotal krídlami, akoby sa uklonil a hlasito zakrákal.

„No teda!“ – dievčaťu doslova spadla sánka, keď uvidela ako sa jej nová priateľka naklonila k havranovi a čosi mu zašepkala do ucha. Ten opäť zakrákal a majestátne sa vzniesol do vzduchu aj so správou v pazúroch. Zakrúžil nad stromami a potom sa stratil v tme.

„Fíha! To bolo úžasné!“ – neskrývala Viky svoju radosť.

„Ani by som nepovedala.“ – schladila ju vzápätí mladá šamanka.

„Zvieratá aj ľudia umierajú. To nie je dôvod na radosť.“ – pokračovala.

„Ale ja som myslela...“

„Viem čo si myslela...“

„Pod', urobím ti čaj. Potrebuješ si oddýchnuť, mala si náročný deň.“ – prelomila Sandy dlhé sekundy chladného mlčania.

Miestnosť s knihami pôsobila upokojujúco. Možno to bolo vôňou kníh starostlivo poukladaných v policiach. Možno posledným odrazom svetla hviezdy zapadajúcej za obzor. Jej teplé lúče ešte nedávno nenásilne prenikali do izby a osvetľovali regály plné kníh. Ale aj teraz, pri tlejúcich plamienkoch sviečok, vyzerali úchvatne. Na malom stolíku pod oknom stál trojramenný drevený svietnik. Po oboch stranách stolíka sa nachádzali už na pohľad pohodlné kreslá. Očividne rada číta. – pomyslela si Viky, keď sa rozhliadala po čitárni a obdivovala ten pokoj, čo z nej vyžaroval.

„Posaď sa, čaj bude hneď hotový.“ – ozvalo sa z malej kuchynky.

A naozaj. Ledva sa uvelebila v jednom z mäkkých kresiel, vzduch nasýtila podmanivá vôňa bylinkového čaju. Pokúšala sa rozpoznať jeho zloženie len na základe vône. Čo tam asi je? Mäta, šalvia, medovka...? Hmm, ktovie...? Než prišla na odpoveď, pohár s čajom už stál pred ňou na stolíku. „Bude ti chutiť, uvidíš.“ – pohľadila to rozkošné stvorenie, čo sa so zavretými očami skláňalo nad šálkou.

„A potom už pôjdeme za Catrin?“

„Nie, zlatičko, ešte nie.“

„Ale veď si hovorila...“

„Neboj sa, Kiko sa o ňu postará.“

„Čože? Ten havran?!“ – čudovala sa Viky – „Ako?“

„Vieš, je to zázračný havran.“ – usmiala sa Sandy.

O chvíľu už to malé zvedavé dievča spokojne spalo, ale Sandy mala pred sebou ešte dlhý večer. Musela vymyslieť ako ďalej. Trápilo ju kam sa krajina uberá, nechcela sa dívať na to ako zomierajú ľudia, ako sa zmenili... Ale cítila sa príliš slabá na to, aby s tým mohla niečo urobiť. A ten prekliaty stavec sa jej stále nezóval. Urobila všetko o čo ju požiadal, dokonca prekročila hranice tohto sveta, a on sa ani neunúva poslať jej správu či to bolo vôbec na niečo dobré. Týždne sa Sandy túlala po vzdialenom svete plnom sklonených hláv. Nakoniec ho predsa len našla. Mladíka, ktorý ich oslobodí a bude vládnuť Northonu tak ako kedysi Harold Veľký. Kde je? Podarilo sa mu prísť sem za ňou? Nevedela. Ani len netušila... A neistota ju sužovala každým dňom viac. Koľko životov musí ešte vyhasnúť, kým sa toto všetko skončí? Zúfalo potrebovala nejaké znamenie. Horlivo prehládávala jednu knihu za druhou a pritom ani sama nevedela čo vlastne hľadá. Verila však, že keď to objaví, bude to vedieť. Bude vedieť, že toto je to čo hľadala. Noc sa preklopila do svojej druhej polovice a vtedy sa to stalo. Našla čo hľadala. Na prvý pohľad nič neobyčajné, vyzeralo to ako recept na nejaký bylinkový nápoj, nebyť toho intenzívneho pocitu, ktorý naplnil jej vnútro. Neváhala ani chvíľku a hneď sa pustila do varenia. Našťastie mala doma všetky potrebné byliny a prísady. Po polhodine bola so všetkým hotová. Sandy položila nádobu s nápojom na stôl a rukami odohnala horúcu paru. Keď pominuli rezonancie, dívala sa na číru hladinu, v ktorej sa všetko odrážalo ako v zrkadle. Sklonila sa nižšie, aby si ju lepšie pozrela. Najskôr uvidela len svoj odraz, ale ten zakrátko zmizol, namiesto neho sa tam zjavil obraz toho, čo tak veľmi túžila vidieť. V malej skúpo zariadenej izbe spal starý muž, vlk a mladík, ktorého poznala z cudzieho sveta. Toto je to, čo potrebovala vidieť. Konečne!

Cesta do Ramsetu

Tú noc som spal ako dudok. Snívalo sa mi o tejto úžasnej krajine. Dokonca i vo sne som stále cítil tú podmanivú kvetinovú vôňu. Táto krajina ma úplne uchvátila. Chvíľu som bol vtákom a vychutnával si vzdušné prúdy, ktoré ma vyniesli do výšky. Odtiaľ som mal celú krajinu ako na dlani. Díval som sa na mestá, dediny, opevnenia... Ako drahokamy, citlivo vsadené do lesov a lúk. Užival som si krásu vlniacich sa svahov a masívnych skalných pohorí, ktoré kde-tu stúpali do nebies. Potom som sa zmenil na skunka, ktorý pobežoval hore – dole po lese. Aj z tejto perspektívy bol Northon neobyčajne pútavý a krásny. Všadeprítomná harmónia mi pripadala doslova rozprávková. Keď som sa do sýtosti vybláznil v mäkkej tráve a machu, stal som sa opäť sebou samým. Stál som uprostred lesa, nebol som nahý, ale mal som pocit, že som. Akoby boli odhalené všetky moje tajomstvá. Nebolo v mojich silách ich ukryť. No ani som to nechcel, veď nebolo pred kým sa skrývať. Pre istotu som sa však obzrel okolo seba. Otočil som sa o 360°. Keď som znovu hľadel priamo pred seba, zase som uvidel tie oči. Zlaté oči bez tváre. Nech som sa akokoľvek snažil zaostriť zrak, tvár ktorej patrili som nevidel. Nevadí, ja si ju predsa dobre pamätám. Z metra. Na tú tvár nikdy nezabudnem. Zlatá...

„Hej, vstávaj spachtoš!“ – vytrhol ma čarodejník zo sna práve v tom najkrajšom momente.

„Čo je? Čo sa deje?“

„Musíme ísť.“ – nepovedal nič viac a čo najrýchlejšie sa pobalil.

Mal som čo robiť, aby neodišli bezo mňa. Ledva som rozlepil oči, hnali ma von ako dobytok na pašu. Než som vyšiel z izby poobzeral som sa, či som nič nezabudol. Zakrátko mi došlo, že som so sebou vlastne nič nemal, takže som mohol pokojne ísť. Keď som vyšiel z hostinca uvidel som akurát tak starcov plášť a chvost vlka, ako miznú v jednej z uličiek. Rozbehol som sa za nimi.

„Ďakujem, že ste ma počkali!“ – zahlásil som ironicky, keď som ich zadýchaný konečne dobehol.

„Nemáš za čo.“ – pousmial sa Dasco a žmurkol.

Hm, vedia vlci žmurkať?– Zamýšľal som sa a stále ešte lapal po dychu.

„Čo sa stalo? Prečo ten zhon?“ – snažil som sa dozvedieť dôvod tohto náhleho odchodu.

„Situácia sa zmenila. Musíme sa ponáhľať.“ – odpovedal mág skúpy na slovo.

„Ako zmenila?“ – nevzdával som sa.

„Zle.“ – to bola jeho odpoveď.

„Tak počkať! Myslím, že mám právo to vedieť! Mám právo vedieť čo sa deje! Alebo to už nie som ja, kto má s týmto všetkým skončiť?!“ – nahnevalo ma to ich tajnostkárstvo.

„Nie!“ – sucho odvrkol Dacarys.

„Tak fajn...“ – rezignoval som a spomalil krok.

Ostal som stáť na mieste. Nemal som chuť pokračovať ďalej s niekým kto o to očividne nejaví záujem. Nerozumel som tomu čo sa deje. Najskôr ma označia za vyvoleného, privedú ma nejakým kúzlom do svojho sveta a potom ma len tak odkopnú. Nedávalo mi to zmysel. Stál som tam a pokúšal sa v mysli poskladať mozaiku udalostí a informácií, ktoré som mal, do zmysluplného celku. Niekoľko metrov predou mnou zastali aj moji doterajší súpútnici, pretože vlk naliehavo ťahal starého muža za plášť a dožadoval sa pozornosti. Dacarys bez slova znovu prešiel rukou ponad chrbát vlka a farba jeho srsti sa zmenila na pôvodnú snehobielu. Potom prešli pár krokov a opäť zastavili. Čarodejník sa sklonil k Dascovi a niečo mu hovoril tak potichu, že som to nepočul. Nebol to príjemný pocit vidieť ich ako sa rozprávajú o mne bezo mňa. Pošepky sa hádali a občas sa obaja uprene zadívali na mňa. Nebolo pochýb, že témou ich rozhovoru som bol ja. Vymenili si ešte pár názorov a potom sa obaja otočili smerom ku mne. Bol to vlk kto prehovoril ako prvý.

„Prepáč mladý, ale zdá sa, že ťa už nebudeme potrebovať. Dozvedeli sme sa, že ten testament je podvod.“

„Tak načo ste ma potom budili? Mohol som ešte spať!“ – odvrkol som nahnevane.

„Mali sme zaplatené len na jednu noc...“ – bezcitne odpovedal starec.

„A čo teraz? Čo mám ja teraz robiť?!“ – nervózne som gestikuloval rukami.

„Rob čo len chceš. Si predsa slobodný človek.“

„Čo len chcem?! Čo len chcem?! Tak ja vám teda poviem čo chcem! Pôjdem s vami, či sa vám to páči alebo nie! Bez ohľadu na to či som vyvolený...“ – vykročil som smerom ku nim.

Z rozpačitých výrazov ich tvári som nedokázal vyčítať, či ich to potešilo alebo naopak. Pravdupovediac, sám som si nebol istý, či chcem s nimi putovať ďalej, keď sa ku mne takto zachovali, ale premohla ma zvedavosť. Za každú cenu som chcel vedieť čo sa deje. Preto som sa rozhodol, že ich budem nasledovať aj proti ich vôli. Keď už som tu, musím vedieť prečo. Navyše sa mi nezdalo, že by im to až tak veľmi prekážalo. Po chvíli sme už kráčali lesom akoby sa nič nedialo.

„Tak čo máte teda v pláne? Ak to nie je tajné...“ – vyzvedal som.

„V noci ku nám dorazil posol so správou, že ten testament, ktorým Kňažná všetkým pomotala hlavu, je falošný. Pôjdeme do Ramsetu, nájdeme ju a zastavíme.“

„A ako môžete vedieť, že ten posol hovorí pravdu? Ak je falošný testament, môže byť falošný aj posol...“

„Tento posol neklame!“ – urazil sa starec.

„Dobre, dobre... Len som sa pýtal. Tu človek totiž nevie čomu môže veriť.“

„Bez obáv, Kiko je na našej strane. Sandy ho poslala. Má vraj pri sebe svedka, ktorý to môže potvrdiť.“ – doplnil Dasco.

To bude isto tá Sandy, ktorú po mňa poslal Dacarys. – pomyslel som si a opäť som sa mysl'ou ocitol v metre. Tie zlaté oči...

„Bude tam aj ona? V Ramsete. Bude tam aj Sandy?“ – nedokázal som ukryť svoju zvedavosť.

„To uvidíš, kamarát, už čoskoro.“ – usmieval sa vlk lišiacky.

Cesta nám ubiehala rýchlo pretože každý z nás sa náhlil. Aj keď každý z iného dôvodu. Dasca hnala vpred túžba po pomste. Úplne slintal a ceril zuby, keď prišla reč na to, že by mohol dostať príležitosť zahryznúť sa Kňaznej do krku a odplatiť sa jej za všetkých vlkov, ktorí prišli kvôli nej o život. Dacarysove pohnútky boli o čosi šľachetnejšie. Chcel ukončiť vraždenie a útlak a navrátiť tak krajine mier a pokojný život všetkým obyvateľom Northonu. No a ja som sa chcel konečne stretnúť s tou tajomnou šamankou, ktorá ma už niekoľko dní neobyčajným spôsobom sprevádza. Ak si udržíme

toto tempo, budeme v Ramsete už na obed. Táto myšlienka tešila nás všetkých. Tentokrát sme sa už neskrývali. Kráčali sme po širokej dláždenej ceste, ktorá spájala obe mestá. Keď sa okolo nás prehnal asi tak piaty voz ťahaný koňmi, navrhol som, že by sme mohli niektorého z kupcov poprosiť aby nás zviezol. Čarodejník bol však rázne proti tomu. Ako obyčajne, ani teraz neposkytol žiadne vysvetlenie. Myslel som si, že sa urazil, alebo niečo také, pretože sa po niekoľkých metroch rozhodol zísť z cesty do lesa a pokračovať ďalej po chodníkoch lesnej zveri. Tentokrát som sa ho už na nič nepýtal, aj tak som sa nikdy nedočkal odpovede. Iba čo som ho podráždil. Dasco si to však dovoliť mohol, predsa len, poznali sa už nejaký ten piatok. No i na jeho otázku prečo sa rozhodol zmeniť smer dostal len stručnú odpoveď.

„Je to skratka.“ – stroho odpovedal mág a predieral si cestičku medzi konármi stromov.

A skutočne! Možno po hodine cesty sme už z kopca videli strechy hlavného mesta Northonu. Bolo oveľa väčšie než som si ho predstavoval. Centrum obkolesovali niekoľkopuschodové budovy a úzke uličky. Na okraji už nebola zástavba taká hustá. Domy boli čoraz nižšie a narozdiel od tých v centre, mali aj záhrady či polia. Okolitá zeleň pripomínala rieku tiahnúcu sa údolím doďaleka. Kochal som sa nádhernými výhľadmi. Nič nenasvedčovalo tomu, že je krajina pod nadvládou akejsi zlej čarodejnice.

„Tu počkáme.“ – prehovoril Dacarys a sadol si na kameň.

„Na koho?“ – opýtal som sa.

„Na priateľa.“ – odvetil stručne.

Naivne som dúfal, že sa dozviem z jeho úst o čosi viac. No na odpoveď som našťastie nemusel čakať dlho. Spoza hory ku nám priletel veľký čierny havran a v pazúroch mal zrolovaný papierik so správou. Stálo v nej: Nasledujte havrana. Kiko vie čo má robiť. Najskôr som tomu nerozumel, ale o chvíľu som jej úplne porozumel.

Zatmenie

Kiko rozprestrel krídla a vzniesol sa nad Ramset, krajina pod ním potemnela a nebo zahalili ťažké tmavé mračná. Potom zlietol do centra mesta a sadol si na najvyššiu z budov. Chápali sme to ako znamenie. Takto sa budeme môcť nepozorovane dostať do mesta. Ukrytí pred zvedavými zrakmi ľudí, ktorí vyšli zo svojich príbytkov von na ulicu, aby zistili čo sa deje. Bolo predsa iba poludnie, ale celý Northon pohltila tma ako za bezmesačnej noci. Nechápavo hľadeli na čierne nebo. Nebola to noc, ani náhla búrka. Napriek hustým tmavým oblakom nespadla na zem ani kvapka. Také niečo doteraz ešte nikto z nich nezažil. Bolo to niečo úplne iné, neobyčajné. Chladný vietor zo západu silnel a vo vzduchu bolo cítiť čosi zlovestné.

Schádzali sme do mesta z úbočia hory na východ od Ramsetu. Aj napriek tme sme videli ako sa ľud zhromažďuje na námestí. Začali sa objavovať prvé svetlá pochodní a zanedlho sa rozžiarili aj lucerny osvetľujúce najdôležitejšie ulice a námestia. My sme si však radšej vybrali tmavé bočné uličky, ktorými sme sa nenápadne dostali takmer do centra. Trpezlivo sme čakali na vhodný okamih, na nejaké ďalšie znamenie. Netrvalo dlho a na námestí sa objavila Kňazná. Z výrazu jej tváre bolo jasné, že nemá ani potuchy čo sa práve stalo. Rýchlymi pohybmi otáčala hlavu sem a tam, hrbila sa a vzápätí na to sa vzpriamila, žmúrila oči akoby chcela zaostriť na niečo konkrétne. Snažila sa zistiť o čo ide. Hľadala nejaké znamenie, nejaký náznak odpovede na otázky, ktoré si vo vnútri kládla. Kamkoľvek sa pozrela, ľudia v dave uhýbali jej pohľadu a otáčali sa rovnakým smerom. Mal som pocit, že začína čosi tušiť, že ju naplňajú obavy. Inokedy pokojná, nadradená a sústredená žena sa teraz motá ako opitá námestím plným ľudí. Nedočkala sa žiadneho

znamenia, neobjavila v dave nič, čo by v nej vzbudzovalo podozrenie či dôvod k obavám. Tak sa neohrozene postavila na vyvýšené miesto a všetkých prítomných si ešte raz prezrela skúmavým pohľadom.

Medzitým sa chladných dlažbočných kociek mestského žalára dotýkali dva páry krehkých chodidiel. Aj Sandy využila tmú, aby sa nepozorovane dostala do mesta a spolu s Viky teraz kráčali väzenskými chodbami za jej sestrou. Poradiť si so strážami nebolo vôbec ťažké. Nebolo predsa žiadnym tajomstvom, že mali slabosť pre pekné ženy. Vďaka tomu stačil Sandy iba jej úsmev a pár rýchlych pohybov na to, aby sa strážnici v momente ocitli spútaní na zemi. Viky im vzala kľúče a o chvíľu boli sestry opäť spolu.

„Som taká rada, že ťa vidím. Bála som sa, že ťa Kňazná chytila...“ – plakala Catrin dojatím.

„Kňazná?“ – uškrnula sa Sandy. „Tá má teraz iné starosti...“

„To je Sandy, to ona mi pomohla a postarala sa o mňa.“ – predstavila Viky sestre novú kamarátku.

„Podťe! Musíme ísť! Uzly ich nezadržia na veky...“ – zavelila šamanka na odchod.

Rovnako ako Dacarys a jeho spoločníci, aj ony sa vybrali do centra. Chránené tmou úzkych uličiek. Catrin sa čudovala všadeprítomnej tme, ale bála sa na to opýtať. Sandy v nej vzbudzovala akýsi podivný rešpekt. Každopádne jej z dôvodov, ktoré ani sama nepoznala, verila a nasledovala ju. Veď ju predsa zachránila z väzenia a priviedla jej malú sestru. Na konci uličky vedúcej k námestiu Sandy zastavila. Dievčatá to včas nepostrehli a obidve do

nej vrazili. Pozreli na seba a vybuchli do hlasného smiechu. Sandy sa ku nim však otočila s prísnyim zamračeným pohľadom a prstom na perách naznačujúcim, že majú byť ticho. Sestry si prikryli ústa rukami a snažili sa udusiť smiech, ktorý nie a nie prestať.

„Bud’te ticho! Chcete aby nás počula?!“ – napomenula ich pošepky, zato prísne.

Vyklonila sa z uličky, aby lepšie videla čo sa na námestí deje. Ľudia stáli natlačení telo na telo a uprene hľadeli na Kňaznú stojacu pohrdavo nad nimi všetkými. Zdalo sa, že chce niečo povedať. Ako tak prechádzala Sandy zrakom po dave, zbadala v uličke naproti tiene dvoch ľudí a jednej psovitej šelmy.

„Je tu.“ – zašepkal čarodejník a palicou naznačil smer, ktorým sa máme pozrieť.

Konečne som ju uvidel. Chcel som sa za ňou rozbehnúť, ale mágova palica mi v tom zabránila.

„Zbláznil si sa?! Ešte nie! Ešte nie je náš čas.“ – povedal. A prehovorila aj Kňazná.

„No na čo tu všetci čakáte?! To nemáte nič na práci?! Nikdy ste nevideli búrku?!“ – vykrikla s pohrdaním jej vlastným.

„Toto nie je búrka. Veď neprší ani sa neblýska!“ – povedal ktosi z prítomných.

„Chýbajú ti blesky? Tak tu máš blesky!“ – skríkla a vystrela pred seba obe ruky.

Z končekov prstov jej vyšľahli elektrizujúce lúče podobajúce sa bleskom a zasiahli toho nešťastníka priamo do hrude. Okamžite padol na zem mŕtvy. Ľudia stojaci okolo neho sa k nemu sklonili, ale už sa mu nedalo pomôcť.

„Ešte niekomu chýbajú blesky?!“ – zrevala a znovu vystrela ruky pred seba.

Mešťania sklonili hlavy a niektorí sa už radšej dali na odchod. Nikto nechcel dopadnúť ako ten odvážlivec. Vzdor sa nevypláca. Ak chceli prežiť, museli byť ticho a starať sa len o seba. Roky si na to zvykali. Z času na čas sa v ich radoch objavil nejaký rebel, ale podobne ako tento, každý z nich za svoju neposlušnosť zaplatil životom. Pre ostatných to potom bolo iba horšie. Čoraz prísnejší režim, nočný zákaz vychádzania, nečakané razie v domácnostiach... Aj keď sa Ramset javil naoko ako mesto plné šťastných obyvateľov, skutočnosť bola oveľa temnejšia. Šťastie a radosť vystriedala neistota a všadeprítomný strach. Chceli len pokojne žiť a tak si zvolili neprovokovať svoju novú vládkyňu. Ich utrpenie však nebolo všetkým ľahostajné.

„Počkajte tu! Buďte ticho a ani sa odtiaľto nepohnite!“ – prikázala Sandy dievčatám.

„Počkajte tu! Buďte ticho a ani sa odtiaľto nepohnite!“ – prikázal Dacarys mne a vlkovi.

Obaja, starý mág i mladá čarodejka, sa sprvu nenápadne predierali davom smerom ku Kňážnej. Čím viac sa ku nej približovali, tým viac pozornosti na seba púťali. Nakoniec sa pred nimi začali ľudia rozostupovať a vytvárať im uličku na voľný prechod do stredu námestia.

„Tak teraz už tomu rozumiem...“ – povedala vládkyňa a z jej rúk vyšli ďalšie smrtiace lúče.

Dacarys kúzlom odrazil tento náhly útok, ale vzápätí museli čeliť ďalšiemu. Mág ho opätovne odrazil a to Kňážnú ešte viac rozzúrilo.

„Chyťte ich!“ – rozkázala.

Sandy svižne uskočila a zmizla v dave, ale Dacarys už nemal vek na takéto kúsky. Okamžite sa ocitol v zajatí silných mužov, ktorí ho nasilu ťahali ku pôvodkyni všetkého zla v krajine. Pravda, chcel sa ku nej dostať čo najbližšie, ale nie takto. My s Dascom sme to z prítmnia pozorovali. Nemohli sme nechať priateľa v kaši. Tak sme sa vrátili kúsok späť, cez pár uličiek sme námestie obišli a dostali sa tak blízko ako to len bolo možné. Odtiaľ sme sa dívali ako vedú Dacarysa priamo ku Kňážnej, ktorá si užívala túto nečakanú pozornosť. Cítila, že je to po dlhej dobe ideálna príležitosť ukázať svoju silu a upevniť svoje postavenie v spoločnosti.

„Vitaj Dacarys. Toto je tvoja práca, však?!“ – ukázala na ťažké tmavomodré oblaky vznášajúce sa nad mestom.

Bezcitným spôsobom ho predviedli pred Kňažnú, a keďže sa jej odmietol pokloniť, zozadu mu podrazili nohy. Razom sa ocitol na kolenách. Zodvihol sklonenú hlavu, aby sa tiež pozrel na oblaky, o ktorých hovorí. Tiene, ktoré na jeho tvár vrhala oranžová žiara tlejúcich pochodní, odhalila dovtedy ukrytú bolesť. V bolestivom kŕči vzhlíadal ku zachmúreným nebesám, akoby ich žiadal o pomoc. Tá však neprišla z neba, ale z tmavej bočnej uličky. Vybehli sme odtiaľ úplne bez rozmyslu. Jediné, čo sme mali pred očami, bola záchrana priateľa. V tej chvíli nám ani len nenapadlo, že sa rútime proti čarodejnici. Čoskoro sme dostali možnosť naplno si to uvedomiť. Niekoľkými pohybmi rúk a zaklínadlom pre nás nezrozumiteľným, vykúzlila obrovskú guľu jasného svetla, ktorá nás oboch odsotila na zem. Otrasený som sa pokúšal postaviť na nohy, ale príliš sa mi to nedarilo. Dasco však ležal ďalej bez pohnutia na kamennej dlažbe. Priklonil som sa ku nemu.

„Dasco, žiješ?“ – vyslovil som plný obáv z najhoršieho a pokúšal som sa ho prebrať.

„Žije, žije. Ale už dlho nebude!“ – posmievala sa čarodejnica svojim nepríjemným hlasom.

Opäť vystrela pred seba obidve ruky. Dobré som vedel čo to znamená. A až teraz som si uvedomil, aký naivný sme boli, keď sme si mysleli, že ju môžeme zastaviť. Okolo dlaní sa jej zhmotňovala smrtiaca energia a z prstov jej znovu vyšli modré záblesky. Toto je náš koniec. – pomyslel som si a so zavretými očami som očakával rýchlu smrť. Vtom sa z ničoho nič objavila Sandy. Odstrčila ma nabok a skočila predo mňa. Aj z jej prstov vychádzali smrtiace

lúče, akurát boli jasnožlté až biele. Smerovali priamo ku Kňážnej. Stretnutie ich lúčov vyústilo do žiarivej oslepujúcej explózie. Spojenie ich zaklínadiel chvíľu trvalo a obidvom očividne uberalo silu. No mne sa konečne rozvidnelo. Toto bola moja príležitosť. Zraky všetkých prítomných sa upierali na mystický súboj čarodejníc. Ja som pozbieral všetky sily, ktoré mi po zásahu ostali a nepozorovane som sa zozadu priblížil ku Kňážnej. Nezaváhal som ani na chvíľu a vrazil jej do chrbta dýku, ktorú som nosil za opaskom. Námestím sa ozval hlasný krik. Kňážna padla na kolená a z hrude jej vychádzalo červené svetlo, osvetľujúce pramene krvi vytekajúce z jej slabnúceho tela. S posledným zúfalým výkrikom spadla na zem a ostala nehybne ležať. Jej svetlo postupne strácalo intenzitu, až sa nakoniec celkom vytratilo. Krv tej, čo roky týrala obyvateľov Northonu a vraždila nevinných, teraz stekala po kamennej dlažbe a pomedzi škáry vsakovala do zeme. Ako jej telo chladlo, ubúdalo tmavých oblakov a lúče poludňajšieho slnka znovu naplnili údolie svetlom a nádejou. Ľudia sa začali čoraz viac tlačiť do stredu námestia. Každý sa chcel na vlastné oči presvedčiť, že je naozaj mŕtva.

„Dasco!“ – skríkol som.

Uvoľnil som zovretie rukoväte, dýka z mojej ruky dopadla na zem a ja som sa rozbehol za bielym vlkom, ktorý ležal ranený opodiaľ. Kľakol som si k nemu a chcel som mu nejako pomôcť. Dýchal. Považoval som to za dobré znamenie. Povestná slamka, ktorej sa topiaci chytá. Položil som mu ruku na hrud' a oči sa mi zaleskli slzami. Bol som bezmocný. Nemohol som pre neho nič urobiť. Jeho srdce som už takmer necítil. Zrazu som na mojich prstoch ucítil teplú dlaň.

„Neboj sa, bude v poriadku.“ – usmiala sa krásna žena so zlatými očami a nežne, s citom, ešte viac pritísila tú moju k telu štvornohého kamaráta.

Cítil som ako cezo mňa prechádza teplo a sila do hrude bieleho vlka. Cítil som ako sa tep jeho srdca zrýchlil a jeho telo spevnelo. Odkášľal si a pomaly otvoril oči.

„Vidíš, hovorila som ti...“

Nepočúval som ju. Celá moja myseľ bola sústredená na jej krásu a nečakaný dotyk. Nevedel som od nej odtrhnúť zrak. Tak predsa. Je skutočná. – hovoril som si a užíval tento nádherný moment. Zblízka som sa díval do tých zlatých očí. To ony ma sem priviedli. Len vďaka nim sa teraz ľudia Northonu radujú zo znovu nadobudnutej slobody. Len vďaka nim...

„Vedela som, že to dokážeš. Od prvého momentu čo som ťa uvidela. Pozri!“ – povstala mladá čarodejnica a ukázala na šťastných obyvateľov Ramsetu.

„Ako si to mohla vedieť?“

„Ja viem totiž všetko.“ – povedala so šibalským úsmevom na perách. Vystrela ruku a takmer okamžite na jej predlaktí pristál Kiko, jej čierny havran. Usadil sa a hlasno zakrákal.

Úsvit

Krajinou sa ozýval nepríjemný opakujúci sa zvuk. Aj napriek ozvene som ho okamžite rozpoznal. Nič iné sa nepodobalo na tento nezameniteľne otravný zvuk môjho digitálneho budíka. Zavrel som oči a dlaňami som si zakryl uši. Nechcel som ho počuť. Tušil som, že je to zvuk zla a neprináša nič dobré. Keď som nakoniec otvoril oči, pretože ten zvuk bol fakt neznesiteľný, sedel som opäť doma vo svojej posteli. 6:00 blikalo na displeji stroja, ktorý ma vytrhol zo spánku. Bol to posledný údaj na displeji pred tým, než som ho vypol naveky. Za tieňmi vysokých budov veľkomesta bolo matne tušiť vychádzajúce slnko. Otrasený a smutný ostal som ešte chvíľu ležať a podozrievalo som si prezeral všetky tie prázdne šedé steny môjho malého bytu. Nemal som vôbec chuť postaviť sa z postele. Všetko bolo preč. Všetko krásne a vzrušujúce ostalo v tej neskutočnej krajine. Tohto som sa bál najviac zo všetkého. Že to bude iba sen... Nasilu som zatváral oči, snažil som sa vrátiť späť. Ale nešlo to, akokoľvek som sa snažil. Cítil som smútok za všetkým, čo som musel kvôli budíku opustiť. Nebolo jednoduché zmieriť sa s tým, že je všetkému koniec. V Northone som sa konečne cítil sebou samým. Teraz som zase len súčasť každodenného rituálu v nezmyselnom systéme.

Kým v skutočnosti som? – pýtal som sa samého seba, zatiaľ čo som vliekol svoje unavené telo na stanicu metra. Znechutene som ukladal jednu nohu pred druhú. Bolo ráno a ja som už teraz nemal silu. Nájdem jej v sebe ešte aspoň kúsok, aby som sa mohol postaviť realite čelom? Vôbec sa mi nechcelo. Radšej by som znovu sníval. Namiesto toho som sa o chvíľu znovu tlačil v tej preplnenej kovovej škatuli. Nebaví ma to. Naozaj ma to nebaví. S myšlienkami nesúcimi ťažobu celého života som vkročil do svojej kancelárie. Bude to zase len ďalší deň, rovnaký ako tie ostatné. – hovoril som si, keď som

odkladal na vešiak svoj dlhý sivý kabát. Ale v tom sa stalo niečo nečakané! Niečo neobyčajné, priam mystické! Kvôli hlasnému tlkotu srdca som nepočul ani vlastné myšlienky. Všetku moju pozornosť si vyžiadal predmet ležiaci na mojom pracovnom stole. Pomaly som k nemu pristúpil a opatrne ho uchopil prstami pravej ruky. Zodvihol som ho do výšky očí a so zatajeným dychom preskúmal v nesmelom rannom svetle. Bolo nádherné...

Pero čierneho havrana.